

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 marca 2016 roku, wydanym w sprawie I C 417/14, Sąd Rejonowy w Skierniewicach zasądził solidarnie od pozwanych E. Chila i W. Chila na rzecz powódki K. W. kwotę 3.000,48 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 22 września 2014 r. do dnia zapłaty; W punkcie drugim wyroku oddalił powództwo w stosunku do pozwanej M. N. (1); W punkcie trzecim wyroku oddalił powództwo pozwanych w pozostałym zakresie. W punktach czwartym i piątym wyroku Sąd Rejonowy zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 838 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał pobrać solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego w Skierniewicach kwotę 2.665,25 zł. tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sąd Rejonowy swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach i zważył co następuje:

K. W. prowadziła działalność gospodarczą P.H.U. (...) Punkt Sprzedaży (...) w S..

W dniu 7 sierpnia 2013 r. zostały zawarte dwie umowy – „zamówienie” pomiędzy nabywcą M. N. (1) a P.H.U. (...) Punkt Sprzedaży (...) w S.. Przedmiotem pierwszej z umów były drzwi (...), klamka, próg, ich montaż miał się odbyć w S. ul. (...), termin realizacji został określony na październik 2013 r. Kwota do zapłaty została ustalona na 1.950 zł. Druga umowa dotyczyła drzwi zewnętrznych z szybą, klamką, progiem, naświetlem. Termin realizacji został wskazany na październik 2013 r., kwota do zapłaty wyniosła 3.100 zł. Na poczet zamówień zostały uiszczone zaliczki w wysokości 1.350 zł i 700 zł.

M. N. (1) nie była inwestorem prac wykonywanych w S. przy ul. (...). Dom budowany jest dla córki W. i E. Chila oraz syna M. N. (1). M. N. (1) była tylko pośrednikiem pomiędzy inwestorami E. i W. Chila oraz wykonawcą robót K. W.. Rola M. N. (1) sprowadzała się do przekazania pieniędzy i podpisania umowy.

Pomiędzy K. W. a W. Chila i E. Chila były zawarte ponadto umowy o zakup i montaż okien PCV, bramy garażowej, drzwi wewnętrznych V. oraz parapetów. Wszystkie prace dotyczyły nieruchomości przy ul. (...). Z tytułu tych zamówień K. W. pobrała od W. Chila i E. Chila zaliczki na kwotę łączną 23.800 zł. Zamawiający zgłaszali szereg zastrzeżeń do wykonania wszystkich prac. Brama garażowa oraz parapety nie zostały zamontowane. Pomiędzy stronami dochodziło do licznych nieporozumień i sprzeczek na tle wykonywanych prac, wymagana była między innymi interwencja policji. Montaż obu drzwi wejściowych odbył się w dniach 21 – 22 października 2013 r. Prace nie zostały zakończone z uwagi na trwające pomiędzy K. W. a W. i E. Chila spory. W. i E. Chila nie pozwolili na dokończenie prac związanych z montażem drzwi. Nie pozwolili na wykręcenie zamontowanych tymczasowo śrub i zamaskowanie ich zaślepkami. W. Chila zamknął drzwi na klucz, uniemożliwiając demontaż śrub. K. W. miała problemy z dostępem do miejsca wykonania montażu. Przekładano terminy, na miejscu nie było pozwanych.

Dostawa i montaż drzwi wejściowych dokonano w oparciu o zamówienie z dnia 7 sierpnia 2013 r. Drzwi były montowane z B. nr 32 w domu jednorodzinnym w budowie. Drzwi wejściowe i do kotłowni zostały dostarczone i zamontowane zgodnie ze złożonym zamówieniem. Dostarczono i zamontowano drzwi (do kotłowni i wejściowe do budynku) oraz naświetle zgodnie z ustaleniami jakie zostały zawarte w złożonych zamówieniach. Prace nie zostały zakończone a wykonany zakres prac jest zgodny z instrukcją montażu opracowaną przez producenta stolarki drzwiowej. Prace zostały wykonane zgodnie z zaleceniami zawartymi w instrukcji montażu i warunkami gwarancji udzielonymi przez producenta stolarki firmę (...). Prace nie zostały zakończone ponieważ: drzwi zamontowane jako wejściowe i drzwi do pomieszczenia kotłowni wymagają regulacji i montażu uszczelek systemowych, drzwi wejściowe ponadto wymagają wymiany i stabilizacji śrub montażowych w tych przypadkach gdzie stwierdzono braki w kotwieniu, uzupełnienia nie zamontowanych śrub kotwiących, regulacji i ustawienia na systemie zawiasowym, wymiany i ustawienia na dolnych klinach podporowych, montażu zaślepek systemowych w miejscach występowania śrub kotwiących jaki i w miejscach po wykręceniu śrub montażowych naświetla, ustawienia i montażu elementów systemu

progowego, regulacji systemu zamkowo – ryglującego w zakresie możliwości zamykania, dla drzwi wejściowych i do pomieszczenia kotłowni należy usunąć fabryczne folie ochronne dokonać czyszczenia i smarowania systemu zawiasowo – zamkowego. W momencie montażu drzwi nie było możliwości zamocowania progu ponieważ nie były jeszcze wykonane wylewki. Brak w zakończeniu czynności nie jest błędem w wykonaniu robót. N. nad oknem jak i drzwi zostały zamontowane we wnęce, brak możliwości zalewania wodą deszczową. Zastosowane śruby samogwintujące posłużyły do zespolenia naświetla i drzwi ościeżnicy na czas montażu. Po dokonaniu montażu można je usunąć i zastąpić innymi ładniejszymi z kapturkiem maskującym. Zastosowane śruby są dobrej jakości. Użycie śrub jest jedną z możliwości. Zastosowane śruby były tymczasowe. Nie było możliwości montażu naświetla bez przewiercenia ościeżnicy w przedmiotowym zestawie.

Pismem z dnia 23 października 2013 r. P.H.U. adresowanym do M. N. (1) (...) wskazał że montaż bramy garażowej został wstrzymany z powodu nieuregulowania należności za zamontowanie drzwi zewnętrznych (...) w ilości dwóch sztuk i odmówienia odbioru prac. Pismem z 28 października 2013 r. pełnomocnik P.H.U. (...) wzywała M. N. (1) do wyznaczenia terminu do odebrania dzieła i powiadomiona K. W. o powyższym w terminie 3 dni oraz do uiszczenia brakującej części wynagrodzenia przysługującego K. W. za wykonane dzieło w wysokości 3.000 zł w terminie 7 dni.

Pismem z dnia 4 listopada 2013 r. pełnomocnik E. i W. Chila sprecyzowała pismo z 31 października 2013 r. w ten sposób, że wskazała podstawę odstąpienia od umowy o dzieło tj. art. 635 i art. 637 § 2 k.c. oraz poinformowała że zamawiający korzystają z prawa zarzynania wadliwie wmontowanych okien PCV i drzwi do chwili zwrotu przez K. W. całości zaliczki na poczet wynagrodzenia w kwocie 23.800 zł.

Pismem z dnia 13 listopada 2013 r. pełnomocnik E. i W. Chila wezwała K. W. do zapłaty kwoty 23.800 zł tytułem zwrotu kwoty wpłaconej zaliczki na montaż drzwi i okien w terminie 7 dni. Pismem z dnia 21 listopada 2013 r., 4 grudnia 2013 r. K. W. wzywała M. N. (1) do zapłaty kwoty 3.000,48 zł w oparciu o faktury końcowe VAT (...) na 1.250,48 zł i (...) na 1.750 zł.

Opierając się na powyższych ustaleniach Sąd Rejonowy uznał, że K. W. wykonywała na rzecz E. i W. Chila prace związane z zakupem i montażem okien PCV, drzwi zewnętrznych (...) z naświetlem, drzwi zewnętrznych (...), bramy garażowej, drzwi wewnętrznych oraz parapetów. Prace były wykonywane w domu przeznaczonym dla córki W. i E. Chila oraz syna M. N. (1).

W ocenie Sądu powództwo względem M. N. (1) podlegało oddaleniu. Zgromadzony w sprawie stan faktyczny, przede wszystkim w postaci zeznań stron wskazuje, że inwestorami byli W. i E. Chila. M. N. (1) jedynie pośredniczyła w przekazywaniu pieniędzy. Pod zamówieniami z 7 sierpnia 2013 r. znajdują się podpisy M. N. (1), jednakże całokształt okoliczności sprawy wskazuje, że w istocie umowa była zawarta pomiędzy W. i E. Chila oraz K. W. (art. 65 § 2 k.c.). Z tytułu wszystkich prac powódka pobrała od pozwanych zaliczki w wysokości 23.800 zł. Pomiedzy stronami dochodziło do licznych nieporozumień na tle wszystkich wykonywanych prac. Część prac jak np. brama garażowa, parapety nie zostały wykonane wcale. Przedmiotem sporu było wykonanie usługi polegającej na zakupie i montażu drzwi zewnętrznych wraz z naświetlem oraz drzwi zewnętrznych do pomieszczenia kotłowni opisanych w dwóch umowach nazwanych „zamówienie” z 7 sierpnia 2013 r. Umowy te należy potraktować jako umowy o dzieło. W ocenie Sądu Rejonowego pozwani nie wykazali aby montaż drzwi był niezgodny z umową czy aby został wykonany wadliwie. W tym zakresie Sąd Rejonowy opierał się na opinii biegłego sądowego inż. Z. H..

W ocenie Sądu do zakończenia prac nie doszło z uwagi na spory pomiędzy powódką i pozwany, jednakże nie można mówić o następstwach prawnych z art. 635 - 637 k.c. Sąd zgodził się ze stroną powodową, że nie ma podstaw do stwierdzenia, że opóźnienie wynikało z przyczyn leżących po stronie powódki. Część prac np. ułożenie progu nie było wykonane z uwagi na brak wylewki, dokończenie prac było niemożliwe z uwagi na trudności z dostępem na teren budowy.

Sąd I instancji uznał, że pozwani nie wywiązali się z obowiązku zapłaty wynagrodzenia i z tej przyczyny zasądził od nich solidarnie kwotę 3.000,48 zł. Kwota ta wynika z umów zawieranych 7 sierpnia 2013 r. Drzwi kosztowały odpowiednio

3.100 zł oraz 1.950 zł. Zaliczki zostały uiszczone odpowiednio w wysokości 1.350 zł i 700 zł. Dochodzona kwota stanowi różnicę w kwocie należnej za drzwi i uiszczonych w zaliczkach, skorygowanych o 0,48 zł fakturą VAT.

Przedmiotowy wyrok w całości zaskarżył apelacją pełnomocnik pozwanych zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego błędnej oceny, sprzecznej z zasadami logiki, a to przez:

a) uznanie, że w dniu 7 sierpnia 2003 roku M. N. (1) zawarła z Powódką umowę „na drzwi” i montaż, bez poczynienia ustaleń, czy można było tą umowę uznać również za umowę sprzedaży;

b) uznanie przez sąd, że sposób montażu został uzgodniony z pozwanymi;

c) naruszenie art. 231 k.p.c. poprzez uznanie, że zamontowana ościeżnica i naświetle nie mają wad i odpowiadają treści zamówienia pozwanych, podczas gdy z treści zamówienia nie wynika w sposób czytelny zwłaszcza dla konsumenta, że naświetle będzie różniło się rozmiarami w stosunku do wymiarów ościeżnicy, a nadto że zamontowane zostanie „autorskim sposobem” poprzez wkręcenie dwóch śrub, które będą wystawać z ościeżnicy; ponadto, że Sąd nie zbadał czy dzieło jest wykonane zgodnie z projektem budowlanym i czy pozwani wyrazili zgodę na zmianę projektu;

d) dowolne uznanie, jedynie w oparciu o treść wystawionych faktur zaliczkowych nr (...) i (...) z dnia 22.10.2016 roku (a więc tego samego dnia co faktura końcowa na drzwi), że na poczet zamówień na drzwi zewnętrzne zostały wpłacone zaliczki w kwocie 1.350 zł i 700 zł, podczas gdy żaden dowód w sprawie nie pozwala na takie stwierdzenie, a już na pewno nie pismo nazwane zamówieniem z dnia 7 sierpnia 2008 roku. Niepodpisana przez pozwanych faktura jest jedynie dokumentem finansowym. Pozwani za to przedłożyli zignorowany przez Sąd I Instancji dowód dokonanych na rzecz powódki wpłat: KP na kwotę 12.000 zł (7.08.2013 rok „na poczet zamów, okien, drzwi i bramy garażowej”) a następnie na kwotę 11.800 złotych (uiszczoną 17.10.2013 roku jedynie tytułem „dopłaty na okna”).

e) zignorowanie przez Sąd wbrew zebranych dowodom okoliczności, że to powódka działała nieprofesjonalnie, nierzetelnie i wbrew prawu tj. nie wpisała daty przyjęcia gotówki w druku KP, nie nadała temu drukowi numeru, co do przyjęcia kwoty 11.800 zł wpisała datę „17.10.2008” tj. akurat pięć lat wcześniejszą (por. data przedawnienia zobowiązań podatkowych). Analiza powyższego dowodu skutkować powinna uznaniem przez Sąd, że pozwani będący konsumentami mogli uważać, że dokonując łącznej wpłaty kwoty 28.000 zł na poczet okien, drzwi i bramy garażowej - zaspokoiли żądania powódki w całości, zwłaszcza, że ta podjęła się montażu drzwi dopiero w ostatnich dniach października 2013 roku, a zaliczkę na drzwi przyjęła jeszcze na początku sierpnia 2013 roku, a więc około 3 miesiące wcześniej (por. druk KP);

f) pominięcia w okolicznościach sprawy faktu, że nie dokonano odbioru dzieła, a zatem nie wykonano zobowiązania. Brak jest dowodu na to, że powódka dokonała chociażby jednostronnego odbioru; skoro nie było protokołu odbioru to Sąd nie miał podstaw aby uznać, że dzieło było wykonane zgodnie z zobowiązaniem;

g) uznanie, że stron łączyło wiele umów, dotyczących różnych przedmiotów oraz, że miały one indywidualny charakter, podczas gdy strony zawarły jedną umowę na sprzedaż, montaż i dostawę, stolarki, okiennej, drzwiowej i garażowej (całej stolarki w budynku będącym przedmiotem inwestycji), umowę tą zawarły 7 sierpnia 2013 r., na poczet realizacji tej umowy pozwani wpłacili całościowo-dwie zaliczki na 12.000 zł. i 11.800 zł, na co wskazuje zapis na KP. To, że powódka dokonała wyceny oddzielnie stolarki okiennej, oddzielnie drzwiowej nie czyni podstawy do tego, żeby doszukiwać się wielu umów.

1. wbrew twierdzeniom Sądu I instancji sprawa z powództwa wzajemnego nie zawisła przed sądem, a wyłączenie powództwa wzajemnego do odrębnego postępowania było błędem i skutkowało nierozpoznanem istoty sprawy;

2. błędną oceną przez Sąd Rejonowy opinii biegłego, podczas gdy pozwani wskazywali na oczywiste sprzeczności w opinii, które dyskwalifikują ją jako dowód;

3. art. 98 § 1 k.p.c. w zakresie w jakim Sąd obciążył pozwaną M. N. (1) kosztami procesu, chociaż w stosunku do tej pozwanej Sąd oddalił powództwo;

II. obrazę przepisów prawa materialnego tj.

1. art. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. nr 141, poz. 1176 ze zm.) przez jego niezastosowanie co prowadziło do uznania, że powódka wykonała obowiązek sprzedawcy lojalnego kontraktowania, że treść umowy była ustalona między przedsiębiorcą i konsumentem (inwestorem), że kupującemu (pозwanym) sprzedawca nie ograniczył w żaden sposób prawa do informacji, poprzez okoliczność, że Sąd nie stwierdził deficytu informacji w dokumencie zamówienia stanowiącym rzekomo pełną treść umowy między stronami skoro zamówienie dotyczące drzwi nie zawiera żadnej wzmianki o różnicy w szerokości ramiaka naświetla (okna poziomego) i ościeżnicy drzwi wynoszącą 26 mm oraz o tym, że ościeżnica zostanie uszkodzona i wkręcone zostaną w nią trwale cztery toporne śruby nie pochodzące od producenta, i że kupujący wyrazili zgodę na nieoryginalne rozwiązania w zamówieniu, że kupujący wyrazili zgodę na rozwiązanie niezgodne z dokumentacją projektową, że kupujący miał wyobrażenie o cechach zamontowanego towaru podczas gdy sposób montażu i cechy zamówionego towaru kupujący „odkrył” dopiero w chwili montażu, że pozwani zaakceptowali montaż drzwi z oknem jako wykonane z różnych materiałów (ościeżnica jest ze stali, naświetle z pcv), podczas gdy są to materiały nieprzystawalne;

2. art. 354 k.c. poprzez uznanie, że spełnienie świadczenia jest jednoznaczne z wykonaniem zobowiązania i uznanie, że bez odbioru doszło do zakończenia wykonywania umowy;

3. art. 488 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy dzieło miało wady i nie zostało wykonane zgodnie z zobowiązaniem.

4. art. 155 k.c. i 535 k.c. poprzez uznanie, że doszło do umowy sprzedaży, w sytuacji gdy w treści zamówienia z dnia 7 sierpnia 2013 roku powódka wyraźnie zastrzegła, że do momentu ostatecznego rozliczenia zamówiona stolarka pozostaje jej własnością; podczas gdy sprzedaż jest stosunkiem prawnym, z którego wynikają obowiązki obciążające obie strony, sprzedającego i kupującego, trudno bowiem zakładać, że "dokonywanie" sprzedaży ma polegać na świadczeniu sprzedawcy i to tylko w zakresie wydania towaru konsumpcyjnego, z pominięciem np. przeniesienia własności, a na to wskazuje treść dokumentu zamówienia;

5. art. 546 k.c. i 546¹ k.c. poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że umowa została wykonana w sytuacji, gdy materiał dowodowy pozwala stwierdzić, że pozwani nie mieli możliwości zapoznania się z właściwościami zamówionych rzeczy;

1 art. 635 - 637 k.c. poprzez jego niezastosowanie z uwzględnieniem treści ustawy szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej i uznanie, że do dokończenia prac nie doszło z uwagi na spory pomiędzy powódką i pozwanymi i nieuwzględnienie, że przyczyną sporów była okoliczność, że mimo uwag i zastrzeżeń inwestora i kierownika budowy powódka nie chciała zmienić sposobu wykonania dzieła i naprawienia dzieła, aby pozostawało w zgodzie z projektem i zamówieniem;

Skarżący wnieśli wnoszę o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanych kosztów sądowych za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego ewentualnie względnie wnoszę o uchylenie wyroku Sądu I instancji w całości i skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia, bowiem nie została rozpoznana istota sprawy.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powódki ustanowiony z urzędu wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację należało uznać za zasadną.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalili się poglądy, że postępowanie apelacyjne przeprowadzone przez Sąd II instancji zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego (vide uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 31 sierpnia 2008 r. III CZP 49, OSNC 2008/1/7/).

Sąd odwoławczy ma nie tylko uprawnienie, ale obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz jego własnej oceny (art. 382 k.p.c.), przy uwzględnieniu zasad wynikających z art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd odwoławczy jest uprawniony bez uzupełniania postępowania dowodowego do dokonania odmiennych ustaleń faktycznych, jak i prawnych, innych niż Sąd I instancji, bez konieczności przeprowadzania samodzielnego postępowania dowodowego na podstawie materiału zgromadzonego przez Sąd I instancji i to w sytuacji, kiedy Sąd I instancji dokonał wyjaśnienia wszystkich okoliczności niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jednak ustaleń tych dokonał z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c. (por. orzeczenie SN z dnia 4 września 1997 r. II UKN 210/97 i 18 stycznia 2002 r. sygn. I CKN 567/99, Lex nr 53925).

Realizując obowiązek ponownego rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonania jego własnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych przez sądy obu instancji dowodów, sąd odwoławczy powinien harmonizować ogólne (art. 227 k.p.c. - 315 k.p.c.) i szczególne (art. 381 k.p.c. - 382 k.p.c.) reguły postępowania dowodowego, co jest nieodzowne dla respektowania zasad bezpośredniości i instancyjności postępowania.

Sąd Rejonowy przy ustaleniu stanu faktycznego w sprawie oraz w przeprowadzonej analizie materiału dowodowego zwłaszcza w tej jego części, która dotyczyła zawarcia umowy pomiędzy powódką K. W. a pozwanymi W. Chila i E. Chila, dopuścił się szeregu uchybień, co skutkowało koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku i wydaniem orzeczenia odmiennego co do istoty.

Z uwagi na zakresloną w pozwie podstawę faktyczną roszczenia badanie łączącego strony stosunku prawnego należało ograniczyć jedynie do zdarzenia prawnego z dnia 7 sierpnia 2013 roku, jest bowiem poza sporem, że powódka jednoznacznie swoje żądanie uzasadniła faktem zawarcia z pozwanymi E. Chila, W. Chila w dniu 7 sierpnia 2013 roku umowy na zakup i montaż drzwi wewnętrznych i zewnętrznych. Żądanie powództwa określa bowiem nie tylko jego przedmiot, lecz również jego podstawa faktyczna.

Ewentualną podstawę odpowiedzialności pozwanych W. Chila i E. Chila stanowią przepisy art. 627 k.c. i następne w związku z art. 471 k.c. i art. 472 k.c..

Elementami przedmiotowo istotnymi umowy o dzieło są: określenie dzieła, do którego wykonania zobowiązany jest przyjmujący zamówienie, a także, z uwzględnieniem regulacji art. 628 w zw. z art. 627 k.c., wynagrodzenia, do którego zapłaty zobowiązany jest zamawiający. Kodeks cywilny nie wymaga dla zawarcia umowy o dzieło szczególnej formy prawnej.

Jak zaznaczono w rozpoznawanej sprawie powódka wywodziła roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za wykonanie dostawy i montażu drzwi wewnętrznych i zewnętrznych, przy czym do zawarcia umowy pomiędzy powódką a pozwanymi E. Chila i W. Chila miało dojść w dniu 7 sierpnia 2013 roku – stanowisko w tym zakresie strona powoda sprecyzowała w piśmie procesowym z dnia 27.01.2015 roku.

Zgodnie z regułą z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania, że do zawarcia umowy z pozwanymi rzeczywiście doszło, czemu strona powodowa niewątpliwie nie sprostала. Dodatkowo powódkę obciążało wykazanie, pozostałych przesłanek odpowiedzialności kontraktowej tj. szkody oraz niewykonania lub

nienależytego wykonania zobowiązania oraz związku przyczynowego między niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania a powstałą szkodą.

W oparciu o materiał dowodowy zaferowany przez strony nie sposób przyjąć, aby powódka zdołała wskazać okoliczność w dostateczny sposób udowodnić.

Wszystkie załączone do pozwu dowody dokumentarne wystawione zostały na pozwaną M. N.. Dodatkowo w pozwie oraz dalszych pismach procesowych powódka konsekwentnie wskazywała, że stroną umowy zawartej umowy jest jedynie pozwana M. N. / k. 48, k.50, k.105/. Powódka zaprzeczała przy tym aby kiedykolwiek zawierała umowę z pozwanymi E. Chila i W. Chila. Co więcej, powódka opanowała przeciwko wezwaniu do udziału w sprawie pozwanych E. Chila i W. Chila / k. 171/, a przesłuchana w charakterze strony zeznała że umowę o zamówienie drzwi została zawarta wyłącznie z pozwaną M. N. (1) / k.197/.

Niewątpliwie zaprezentowane przez powódkę stanowisko procesowe w zakresie wniosku strony pozwanej o wezwanie do udziału w sprawie pozwanych E. Chila i W. Chila, treść złożonych pism procesowych oraz treść zeznań powódki wynika z faktu, że powódka od początku postępowania jako stroną umowy wskazywała wyłącznie pozwaną M. N.. Do wezwania do udziału w sprawie pozwanych E. Chila i W. Chila doszło jedynie z inicjatywy strony pozwanej przy wyraźnym sprzeciwie samej powódki.

Skoro jednak na skutek wydanego postanowienia pozwani zostali wezwani do toczącego się postępowania, a wydane postanowienie wywołało skutek wobec pozwanych określony w art. 198 § 1 k.p.c. to żądania powódki wobec pozwanych E. Chila, W. Chila należało merytorycznie rozstrzygnąć uwzględniając jednak rozkład ciężaru dowodowego przewidziany w art. 6 k.c. i obowiązki procesowe strony wynikające z art. 232 k.p.c., którym to jak stwierdzono powyżej strona powodowa ewidentnie nie sprostała.

Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w sprawie przywołane powyżej twierdzenia i dowody powódki całkowicie pomija, przyjmując dowolnie że w dniu 7 sierpnia 2013 r. zostały zawarte dwie umowy – „zamówienia” pomiędzy nabywcą M. N. (1) i K. W.. Jednocześnie Sąd Rejonowy ustala, że M. N. (1) była tylko pośrednikiem pomiędzy inwestorami E. i W. Chila. Według Sądu Rejonowego rola M. N. (1) sprowadzała się do przekazania pieniędzy i podpisania umowy. W dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy stwierdza odmiennie, że M. N. (1) jedynie pośredniczyła w przekazywaniu pieniędzy.

Ostatecznie Sąd I instancji przyjął, że powódkę i pozwanych E. Chila i W. Chila łączyła bliżej niedookreślona umowa o dzieło. Z treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie sposób wywnioskować jasno i bez wątpliwości kto w istocie był stroną zawartej w dniu 7 sierpnia 2013 roku umowy. Sąd I instancji w uzasadnieniu orzeczenia w pierwszej kolejności podkreśla, że nabywcą i drzwi i podpisująca umowę była M. N.. Następnie sprzecznie z uprzednimi ustaleniami wywodzi, że pozwana M. N. pełniła jedynie rolę „pośrednika” pomiędzy powódką a pozwanymi W. Chila i E. Chila.

Zatem z ustaleń Sądu Rejonowego nie sposób wywieść jaką rolę przy zawarciu umowy pełniła pozwana M. N.. Z jednej bowiem strony Sąd Rejonowy przyjmuje, że pozwana M. N. była nabywcą drzwi, jednakże w istocie nie wiadomo jak Sąd Rejonowy definiuje to pojęcie – czy pozwana M. N. była kupującą czy zamawiającą dzieło. Co więcej, w dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy stwierdza, że rola pozwanej M. N. sprowadzała się do przekazania pieniędzy i podpisania umowy. Dalej Sąd Rejonowy argumentuje, że M. N. (1) jedynie pośredniczyła w przekazywaniu pieniędzy.

Przywołane fragmenty uzasadnienia orzeczenia wskazują, że rola pozwanej M. N. przy zawarciu umowy nie jest jasna i ustalona. Nie wiadomo w istocie czy pozwana przy zawieraniu umowy była jej stroną czy też pełniła rolę pełnomocnika W. Chila i E. Chila, pośrednika czy posłańca. Sąd Rejonowy zaniechał bowiem całkowicie zbadania relacji łączących pozwanych E. Chila i W. Chila oraz pozwanej M. N.. Tymczasem dopiero dogłębna ocena analiza ewentualnego łączącego stroną pozwaną stosunku prawnego powaliłby Sądowi Rejonowemu na poczynienie jakichkolwiek ustaleń w tym zakresie. Pomimo tego kluczową dla rozstrzygnięcia okoliczność Sąd Rejonowy w zasadzie pomija.

Z przepisu art. 233 k.p.c. wynika, że ocena Sądu I Instancji ma być oparta na wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału. Taka ocena obejmuje zatem kolejno jego uporządkowanie, odniesienie się do wszystkich przeprowadzonych dowodów i każdego z osobna i w konsekwencji wskazanie, które z faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zaistniały, bądź nie zaistniały. Ten etap procedowania Sąd Rejonowy całkowicie pominął. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I Instancji musiała zostać uznana za fragmentaryczną i niepełną.

W świetle przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego rację mają skarżący, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zapadło z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego strona powodowa nie zaoferowała jakiegokolwiek przekonywującego materiału dowodowego który pozwalałby ustalić że do zawarcia umowy w dniu 7 sierpnia 2013 roku o wykonanie dostawy i montażu drzwi wewnętrznych i zewnętrznych doszło pomiędzy powódką a pozwanymi W. Chila i E. Chila. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego przez Sądem I instancji nie sposób również ustalić treści łączącej strony umowy, a zwłaszcza sposobu i terminu wykonania umowy, sposobu i terminu zapłaty a zatem elementów kluczowych dla odpowiedzialności pozwanych.

Konstatacja ta jest tym bardziej zasadna w kontekście dowodów dokumentarnych złożonych do akt sprawy przez powódkę, treści pism procesowych samej powódki oraz jej pełnomocnika a zwłaszcza treści przywołanych powyżej zeznań powódki, która jednoznacznie wskazywała, że umowę z dnia 7 sierpnia 2013 roku została zawarta wyłącznie z pozwaną M. N. (1).

Wprawdzie pełnomocnik pozwanych w toku postępowania nie negował, że powódkę oraz pozwanych W. Chila i E. Chila łączył stosunek zobowiązaniowy, lecz strona pozwana konsekwentnie wskazywała, że umowa ta została zawarta w lipcu 2013 roku i była to kompleksowa umowa na sprzedaż, montaż i dostawę stolarki okiennej, drzwiowej i garażowej, nie zaś umowa na zakup 1 pary drzwi wewnętrznych i zewnętrznych. Mając na uwadze treść przepisu art. 229 k.p.c. faktu zawarcia umowy z pozwanymi W. Chila i E. Chila w dniu 7.08.2013 roku nie sposób uznać za przyznany przez stronę pozwaną. Przepis artykułu 229 k.p.c. wymaga, aby przyznanie określonego faktu nie budziło wątpliwości, co w realiach niniejszej sprawy nie znajduje miejsca.

Warto zwrócić uwagę, że w dacie zawarcia potencjalnej umowy z pozwanymi znajdował zastosowanie art. 627¹ k.c. / uchylony ustawą z dnia 30.05.2014 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 827)/ zgodnie z treścią przywołanego przepisu do umowy zawartej, w zakresie działalności przedsiębiorstwa przyjmującego zamówienie, z osobą fizyczną, która zamawia dzieło, będące rzeczą ruchomą, w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży konsumenckiej. Zgodnie zaś z treścią art. 2 ust. 2 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego z dnia 27 lipca 2002 r. (Dz.U. Nr 141, poz. 1176) przy sprzedaży na raty, na przedpłaty, na zamówienie, według wzoru lub na próbę oraz sprzedaży za cenę powyżej dwóch tysięcy złotych sprzedawca jest obowiązany potwierdzić na piśmie wszystkie istotne postanowienia zawartej umowy. Przywołany przepis jednoznacznie wskazuje, że to na powódce ciążył obowiązek wykazania zawarcia umowy z pozwanymi, czego jednak strona powodowa nie uczyniła. Pamiętać również należy, iż powódka jako profesjonalista jest obowiązana do takiego zorganizowania własnej pracy, aby w przypadku zaistniałych sporów z kontrahentami potrafiła wskazać podmiot z którym zawarła umowę i okoliczność tę udowodnić stosownymi środkami dowodowymi. Niewątpliwie od zawodowych uczestników obrotu wymaga się zwiększonej dbałości o własne interesy.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności roszczenie powódki wobec pozwanych W. Chila i E. Chila należało za nieudowodnione, co skutkowało, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem powództwa wobec pozwanych co też Sąd Okręgowy uczynił w pkt. I.1 wyroku.

Treść rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego powoduje, że zbędne jest czynienie rozważań odnośnie pozostałych zarzutów apelacyjnych zwłaszcza tych dotyczących naruszenia prawa materialnego. Skoro strona powodowa nie zdołała skutecznie udowodnić, aby to właśnie z pozwanymi łączyła ją umowa z dnia 7 sierpnia 2013 roku pozostałe zarzuty apelacyjne są bezprzedmiotowe.

Wobec ustalenia, że pozwani w I instancji wygrali sprawę, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. dokonano, jak w pkt. I. 2 wyroku, zmiany orzeczenia Sądu Rejonowego również w przedmiocie kosztów procesu.

W tym miejscu porządkując przypomnieć należy, że rozstrzygając o kosztach procesu Sąd Rejonowy w punkcie czwartym wyroku zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 838 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz w punkcie piątym wyroku nakazał pobrać solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego w Skierniewicach kwotę 2.665,25 złotych tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Apelację od przedmiotowego wyroku wywiódł pełnomocnik pozwanych M. N. (1), E. Chila i W. Chila zaskarżając wyrok w całości.

W apelacji skarżący zarzucili zaskarżonemu rozstrzygnięciu naruszenie przepisów postępowania tj. art. 98 § 1 k.p.c. w zakresie w jakim Sąd obciążył pozwaną M. N. (1) kosztami procesu, chociaż w stosunku do tej pozwanej Sąd oddalił powództwo.

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2016 roku, Sąd Rejonowy w Skierniewicach odrzucił apelację M. N. (1) w zakresie w jakim dotyczy ona rozstrzygnięć zawartych w punktach 1, 2 i 3 wyroku oraz odrzucił apelację E. Chila i W. Chila w zakresie w jakim dotyczą one rozstrzygnięć zawartych w punktach 2 i 3 wyroku. Mając na uwadze, że apelacja pełnomocnika pozwanej M. N. (1) została skierowana do całości orzeczenia z dnia 24 marca 2016 roku, w tym również co do rozstrzygnięć z punktu czwartego i piątego wyroku, oraz uwzględniając, że postanowieniem z dnia 16 czerwca 2016 roku, Sąd Rejonowy w Skierniewicach odrzucił apelację M. N. (1) w zakresie w jakim dotyczy ona rozstrzygnięć zawartych w punktach 1, 2 i 3 wyroku wywieziony środek odwoławczy należało potraktować jako zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w wyroku z dnia 24 marca 2016 roku. Z tej też przyczyny Sąd Okręgowy dokonał korekty rozstrzygnięcia zaskarżonego orzeczenia również w stosunku do pozwanej M. N..

Orzekając o kosztach postępowania Sąd zastosował, wynikającą z treści art. 98 k.p.c., zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Strona pozwana wygrała proces w całości, przysługuje jej zatem od powódki, zwrot całości poniesionych kosztów, niezbędnych do celowego dochodzenia swych praw. Na koszty procesu poniesione przez pozwanych składało się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone na podstawie art. § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w kwocie 600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Na podstawie § 2 i § 2. 3 oraz 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 738 zł tytułem pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu (pkt. I. 3 wyroku).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym zostało ustalone w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na przedmiotowe koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone na podstawie art. § 2 pkt 3 i § 10 pkt. 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie / Dz.U. 1800/.

Na podstawie § 8 pkt. 3 i § 16 pkt. 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu / Dz.U. 1805/, Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 738 zł tytułem pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu (pkt. III wyroku).